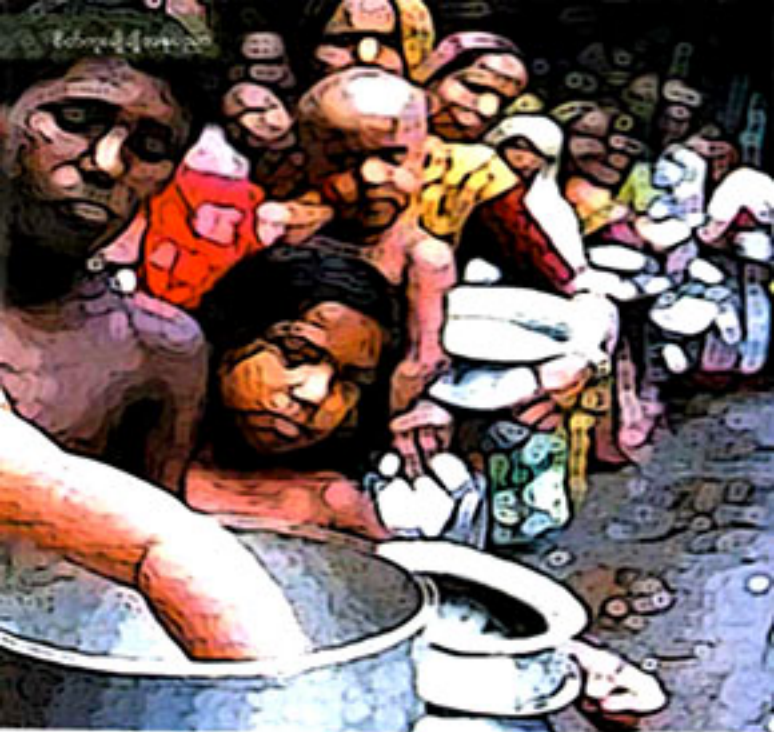

ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုပြဿနာ
ရှုထောင့်အဖြာဖြာ

မောင်ဘို(မြန်မာအောင်)

ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု ပြဿနာ ရှုထောင်အဖြာဖြာ

မောင်ဘို (မြန်အောင်)

မာတိကာ

စာရေးသူ၏အမှာ က

နိဒါန်း ဆ

အပိုင်း(၁)

ဆင်းရဲသူနှင့် ချမ်းသာသူများအကြား ဝင်ငွေမညီမျှမှု ၁

- ဝင်ငွေများပြန်လည်ခွဲဝေပေးခြင်း ၂

- မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြုပြင်ဆောင်ရွက်သင့်သော အခြေအနေများ ၈

အပိုင်း(၂)

လူတိုင်းအလုပ်အကိုင်ရရှိရေး

- အလုပ်အကိုင်ရရှိမှုပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အလုပ်အကိုင်ရရှိမှုအဆင့်များ ၁၁

- လုပ်ငန်းအမျိုးအစားအရ အလုပ်အကိုင်ရရှိမှုအခြေအနေ ၁၃

- မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ ၁၆

- အနိမ့်ဆုံးလုပ်ခလစာ ၁၉

- အခြားအလုပ်သမား သက်သာချောင်ချိရေးကိစ္စများ ၂၀

အပိုင်း(၃)

အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာ

- အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းများ ၂၂
- အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်ကြသူများ ၂၉
- အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပုံနည်းလမ်းများ ၂၉

အပိုင်း(၄)

ကုန်ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်ကျဆင်းရေး

- ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ရသည့်အကြောင်းရင်းများ ၃၁
- ငွေကြေးဖောင်းပွခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်များ ၃၄
- ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကာလတွင် မည်သူတွေ အကျိုးစီးပွားထိခိုက်ကြသနည်း ၃၅
- ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ခြင်းကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရမည့် နည်းလမ်းများ ၃၆
- ကုန်ဈေးနှုန်းအတက်အကျအခြေအနေကို ညွှန်ပြသည့်အညွှန်းကိန်းများ ၃၈
- အစိုးရ၏ မူဝါဒနှင့် ကုန်ဈေးနှုန်း ၄၁

အပိုင်း(၅)

လူဦးရေဆိုင်ရာပြဿနာ

- လူဦးရေအလွန်များပြားနေခြင်း ၄၄
- နိုင်ငံ၏ လူဦးရေတွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများပြားနေမှု ၄၆
- လူဦးရေတိုးခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းတရားများ ၄၈
- နိုင်ငံအလိုက် လူဦးရေတိုးနှုန်းအခြေအနေကွာခြားမှု ၅၁
- လူဦးရေဆိုင်ရာ ပီရမစ်များ ၅၂
- နိုင်ငံအလိုက် လူဦးရေတိုးတက်မှုအခြေအနေ ၅၃

အပိုင်း(၆)

နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု

- နိုင်ငံစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၏ အခြေခံများ ၅၅

- နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကို တိုင်းတာသော အညွှန်းကိန်းများ	၆၄
- နိုင်ငံသားတစ်ဦးအတွက် ပျမ်းမျှ GDP	၆၉
- GDP အစစ်အမှန်	၆၉
- GDP တွက်ချက်ရာတွင် သတိထားရမည့်အချက်များ	၇၀
- နိုင်ငံအလိုက် GDP တန်ဖိုးနှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြချက်	၇၀
- လူသားဖွံ့ဖြိုးမှုအညွှန်းကိန်း (HDI)	၇၃

အပိုင်း(၇)

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်နှင့် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းများ	၇၅
- တစ်ဦးတည်းပိုင်လုပ်ငန်း	၇၇
- အစုစပ်လုပ်ငန်း	၇၇
- ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း	၇၈
- အများနှင့်မသက်ဆိုင်သော ကုမ္ပဏီ	၇၉
- အများပိုင်ကုမ္ပဏီ	၇၉
- အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီကြီးများ	၈၁
- နိုင်ငံပိုင်စီးပွားရေးကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ	၈၃
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုလမ်းကြောင်း	၈၄

အပိုင်း(၈)

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး	၈၇
- ယှဉ်ပြိုင်ရောင်းချမှုဈေးကွက်	၈၉
- ငွေကြေးဈေးကွက်	၉၀
- အရင်းအနှီးဈေးကွက်	၉၃
- နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်ရေးဈေးကွက်	၉၄

အပိုင်း(၉)

နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အလားအလာနှင့် နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး	၉၆
- အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ကုမ္ပဏီများ	၉၇
- ထိုင်းနိုင်ငံမှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအလားအလာ	၉၈

- ဂျပန်နိုင်ငံမှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ၁၀၀
- ပြင်သစ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ မြန်မာနိုင်ငံကိုလေ့လာခြင်း ၁၀၁
- မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးအလားအလာ ၁၀၁

စာရေးသူ၏ အမှာ

အချိန်သည်ကား ၁၉၆၀ - ၆၁ ခုနှစ်ခန့်ကဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်ပညာသင်ကြားနေသော နေရာကို ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဟု အမည်အတိအကျ မခေါ်တွင်သေးပါ။ ထိုအချိန်က ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ်တွင် “တက္ကသိုလ်သို့မဟုတ် မြကျွန်းသာအင်းယားကန်မြေ”ဟု တင်စားခေါ်တွင်ရသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်...။ အဆိုပါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် Faculty ခေါ် ဘာသာရပ်များအလိုက် စုပေါင်းသင်ကြားသော မဟာဌာနများ ရှိကြပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဝိဇ္ဇာမဟာဌာန (Faculty of Arts)၊ သိပ္ပံမဟာဌာန (Faculty of Science) နှင့် လူမှုရေးသိပ္ပံ မဟာဌာန (Faculty of Social Science) ဟူ၍ ပညာ သင်ကြားနေသော ဌာနကြီး အဓိကသုံးခုရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ပညာသင်ကြားနေသော နေရာဌာနသည်ကား လူမှုရေးသိပ္ပံမဟာဌာန (Faculty of Social Science) ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းလူမှုရေး သိပ္ပံမဟာဌာနတွင် အဓိကအားဖြင့် စီးပွားရေး ပညာရပ် (Economics)၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာရပ် (Management)၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း နှင့်ဘဏ္ဍာရေးပညာရပ် (Banking and Finance)၊ စာရင်းကိုင် ပညာရပ် (Accounting)၊ ဈေးရောင်းခြင်းဆိုင်ရာပညာရပ် (Marketing) အစရှိသောစီးပွား ရေးနှင့် လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်များကို သင်ကြား ပို့ချနေသော

နေရာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ၎င်းနေရာဌာနကို စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဟု အမည် နာမ မခေါ်တွင်သေးချေ။ နောက်ပိုင်းမှသာ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်)ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် စီးပွားရေးနှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုပညာရပ်များကို ဆည်းပူးနေချိန်၊ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ အစိုးရဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်ပြီးတနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့တွင် နိုင်ငံတော်၏တာဝန်များ ထမ်းဆောင် နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်များ တွင် မိဘရှိရာ မြိတ်မြို့သို့ပြန်လေ့ ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မြိတ်မြို့အနီး တစ်ဝိုက်မြို့နယ် ဖြစ်သော ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်မြို့ဖြစ်သော ကော့သောင်းမြို့သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးပါသည်။ ၁၉၆၀-၆၁ ခုနှစ်အချိန် ကာလသည် မြန်မာနိုင်ငံ အနေဖြင့် စီးပွားရေးအခြေအနေ အကောင်းဆုံး အနေအထားတွင်ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆန်အတင်ပို့ဆုံးသော တိုင်းပြည်အဖြစ် ရပ်တည်နေသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်သော ကျွန်းသစ်၊ ရေနံနှင့် အခြားသယံဇာတ ပစ္စည်းများ ပေါကြွယ်ဝနေသည်။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံခြား ငွေလဲလှယ်နှုန်း (Foreign Exchange rate)သည် အမေရိကန် တစ်ဒေါ်လာကို မြန်မာကျပ်ငွေ ၆ ကျပ် ကျော်ကျော် တရားဝင်ဈေးရှိနေသည်။ ထိုအချိန်က အမှန်တကယ် ငွေလဲလှယ်နှုန်းပေါက်ဈေးကလည်း အတူတူလောက်ပင်ဖြစ်နေ သည်။ ထိုအချိန်က ဈေးကွက်တွင် မြန်မာကျပ်ငွေတန်ဖိုး (Purchasing Power) မည်မျှရှိသည်ကို လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို မိဘကပေးသော မုန့်ဖိုးသည် တစ်နေ့ ၂ကျပ် တစ်လလျှင် ကျပ် ၆၀ သာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ရသော မုန့်ဖိုး ၂ ကျပ်သည် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းတက်စဉ် ကျွန်တော်ခေတ္တနေထိုင်သော အဒေါ်၏ နေအိမ် ဝတ္ထုလစ်လမ်း (ယခု ဆရာစံလမ်း) ဗဟန်းမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ အသွားအပြန် ဘတ်(စ်)ကားခအပါအဝင် နေ့စဉ်မုန့်ဖိုး ၂ကျပ်သည် ကောင်းကောင်းလောက် သည်။ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ထမင်းဝယ်စားဖူးရာ ထမင်းနှင့်ဟင်း တစ်ပွဲ အဝစား ၁ ကျပ် သာကုန်ကျသည်။ ထိုအချိန်က ရွှေဈေးသည်လည်း တစ်ကျပ်သားကို ကျပ် ၃၀၀ အောက်တွင်သာ ရှိသည်ကို စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပီပီကောင်းစွာ မှတ်သားမိပါသည်။

ထိုအချိန်က မိသားစုတစ်စုဝင်ငွေနှင့် အသုံးစရိတ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။

အခြားမိသားစုကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်၏ဖခင် မိသားစုဝင်ငွေနှင့် အသုံးစရိတ် အခြေအနေကို တစ်စွန်းတစ်စ တင်ပြပါမည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် အစိုးရ ဌာန ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိထက်တစ်ဆင့်မြင့်သော အရွေးချယ်ခံတန်းအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ထိုအချိန်က လစာငွေတစ်လလျှင် ကျပ် ၁၀၀၀ ကျော် ရရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က အတော်ကလေးမြင့်သည့်လစာ ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် အဆိုပါလစာငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ကျော်ဖြင့် ကျွန်တော်အပါ အဝင် သား ၄ ယောက်ကို တက္ကသိုလ်သို့ ပို့၍ စာသင်ကြား ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်ကလစာငွေကျပ် ၁၀၀၀ ကျော်သည် ငွေတန်ဖိုးအရ ဝယ်ယူသုံးစွဲ နိုင်သည့်အား (Purchasing Power) မည်မျှရှိမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်က မူရင်းလစာ (Basic Pay) ကျပ် ၂၀၀ (လုပ်သက်ရင့်၍ vpm Bar ဆုံးရောက်နေသော) အထက်တန်းစာရေးကြီးတစ်ယောက်သည် မူရင်းလစာ ၂၀၀ကျပ်နှင့် ထိုစဉ်ကရရှိသော ရှားပါးစရိတ် (Cost of living allowance) နှစ်ရပ်ပေါင်းပါက ကျပ် ၃၀၀ နီးပါးခန့်ရရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန် က ရွှေတစ်ကျပ်သား၏ ဈေးနှုန်းသည် ကျပ် ၃၀၀ အောက်တွင်သာ ရှိပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုအချိန်က စာရေးကြီးတစ်ဦးသည် မိမိ၏လစာငွေနှင့် ရှားပါးစရိတ်ပေါင်းပါက ရွှေတစ်ကျပ်သားခန့်ဝယ်နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် ရွှေတစ်ကျပ်သား ဈေးနှုန်းသည် ကျပ် ၇ သိန်း ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ ယခုခေတ် စာရေးကြီးတစ်ဦး ၏ လစာငွေ သည် ရွှေတယ်လောက်သား ဝယ်နိုင်တော့သနည်း။ ယခုအချိန် ထမင်းတစ်ပွဲ ဝယ်စား ပါက ကျပ် ၁၀၀၀ ကျော် ကုန်ကျနေပါသည်။ ယခုခေတ် မြန်မာနိုင်ငံရှိ သာမန် စာရေးစာချိဝန်ထမ်းများ၊ သာမန်အဆင့်ရှိ အလုပ်သမားလူတန်းစားများသည် ကျွန်တော်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ချိန် ၁၉၆၀-၆၁ခုနှစ်ကနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အတော်ကလေး ဆင်းရဲမွဲတေသွားကြသည်ကတော့ သေချာသည်။

ကျွန်တော်သည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် မိဘရှိရာမြိတ်မြို့ သို့ ပြန်လာပြီး အနီးအနား မြို့နယ်များသို့ လျှောက်ပြီးလည်ပတ်လေ့ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် မြိတ်ခရိုင်၏ မြို့နယ်တစ်ခုဖြစ်သော ထိုင်းနိုင်ငံအနီးနယ်စပ် မြို့ဖြစ်သော ကော့သောင်းမြို့သို့ မကြာခဏသွားရောက်လည်ပတ်ရင်း ၎င်းမြို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေများကို တစ်ခွန်းတစ်စ လေ့လာမှတ်သား လေ့ရှိပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ နယ်စပ်မြို့ကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ထိုင်းနိုင်ငံ

ဘက်သို့ ရောင်းချသော ထွက်ကုန်များရှိသကဲ့သို့ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော သွင်းကုန်များလည်းရှိပါသည်။ ထိုအချိန် ၁၉၆၀-၆၁ ခုနှစ်လောက်က မြန်မာနိုင်ငံမှ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သို့ နယ်စပ်မှတင်ပို့သော ကုန်ပစ္စည်းများမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ စက်မှု ထုတ်ကုန်များဖြစ်သော ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်၊ ကြက်ဆင်ဖဲထီး၊ ရွှေခြင်္သေ့ဘီစကွတ်မုန့်၊ **Pepsodent** သွားတိုက်ဆေးစသည် များဖြစ်ပြီး သီးနှံထွက်ကုန်အနေဖြင့် ကွမ်းသီးခြမ်းများ တင်ပို့ကြပါသည်။ ကွမ်းသီးခြမ်းများသည် ကွမ်းသီးမှထွက်သောအစေးသည် အထည်ဆိုးဆေးတွင် ခိုင်ခန့်အောင် သုံးသော ဓာတုပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံများတွင် ထုတ်လုပ်သော ပါတိတ်လုံချည်များ ဆေးချယ်ရာတွင် ဆေးခိုင်ရန်အတွက် သုံးစွဲကြသောကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ မြိတ်ခရိုင်မှထွက်သော ကွမ်းသီးခြမ်းများကို ဝယ်ယူကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော သွင်းကုန်များမှာ ပါတိတ်လုံချည်များနှင့် ယိုးဒယား ဘတ်ကြိုးများ အဓိကဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားမိပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းနေသဖြင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးနေခြင်းများကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ စက်မှုထုတ်ကုန်များ တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ ပြန်လည် သွင်းကုန်များ နည်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံဘက်တွင် မရှိသော ပါတိတ်လုံချည်နှင့် ရွှေဈေးသက်သာသော ယိုးဒယားဘတ်ကြိုးများကိုသာ မြန်မာဘက်မှ ဝယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်တော့ချေပြီ။ ထိုင်းနယ်စပ်ကုန်ပစ္စည်းအဝင်အထွက်အခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန်၊ ထိုင်းဘက်မှဝင်လာသော စက်မှုကုန်ပစ္စည်းများမှာ အချို့မှန်ကန်အစ ဘီစကွတ်မုန့်အဆုံး၊ ဘီလပ်မြေက အစအိမ်ဆောက်ပစ္စည်းများအဆုံး၊ အလှကုန်ပစ္စည်းကအစ အမျိုးသမီးသုံး အဝတ်အထည်များအဆုံး ဖြစ်ကြပြီး မြန်မာဘက်မှပြန်ပို့သောကုန်ပစ္စည်းများမှာ စက်မှုကုန်ပစ္စည်းများ မပါတော့ဘဲ လယ်ယာထွက်ပစ္စည်းများနှင့် ကုန်ကြမ်းများအစ ကျွဲနွားစသော သက်ရှိသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည်။ ဤသည်ကိုကြည့်လျှင် မည်သည့်နိုင်ငံက စက်မှုလက်မှုပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် နေသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။ မြန်မာတို့သည် စက်မှုဖွံ့ဖြိုးမှုဘက်နှင့် နိုင်ငံစီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုဘက်တွင် အိမ်နီးချင်း ထိုင်းနိုင်ငံထက်များစွာ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။